

faring; men paa mange Steder kan man derimod, naar man undersøger Forholdene rigtig, see mange Individuer af Arbeidsklassen gaae omkring i en Tilstand, i hvilken de aldrig ere sig fuldkomment bevidste. Jeg troer nu, at man ved at frigive Brændeviinshandelen fuldstændig vil, istedetfor at modarbejde den nævnte skadelige Tendents, lette og styrke den. Det er vel blevet anført, at man dog ikke vilde naae Niemedet med den Indskrænkning, som er foreslaaet i Lovforslagets § 1, idet der vil findes Huse og Leiligheder i Nærheden af Brændeviinsudsalgene, hvor man kan samles og fortære det kjøbte Qvantum. Men, skjøndt det er muligt, at dette vil blive Tilfældet paa mange Steder, saa kan man dog søge at modarbejde det, og hvorfor skal man ialfald lette det ved at gjøre selv Brændeviinshandelsstedet til en Krostue? Og det gjør man efter min Formening, naar man ikke bestemmer, at der ikke maa sælges Mindre end et bestemt Qvantum Brændeviin. Det er blevet sagt, at man derved vilde tvinge den fattige Mand til at kjøbe mere Brændeviin, end han havde Brug for. Men jeg beder dog ærede Medlemmer om at betænke, hvor stor en Sum der er Spørgsmaal om for at kunne skaffe sig en 1/2 Pot. Det er ikke noget stort Beløb, og de Allerfleste ville kunne uden Besværighed skaffe det tilveie. Jeg seer heller ikke egentlig nogen Fare i, at Folk have Brændeviin i Husene, men dert, at de skaffe sig Brændeviin paa Handelsstedet og saa strax fortære det der. De gaae vel ind i Udsalget med den Hensigt at kjøbe Brændeviin for at bringe det hjem i deres Huus og fortære det der; men istedetfor at bringe det hjem give de sig, naar det er et aldeles ubetydeligt Qvantum, til at drikke det paa Stedet, og de vende saa tilbage til dette og drikke, saalænge de have en Skilling i Lommen. Istedetfor at bringe deres Dag-leie hjem til Hustruer og Børn komme Arbejderne da hjem i en uhyggelig Tilstand. Saaledes vil Forholdet let stille sig, og derfor anbefaler jeg Thinget paa det Indstændigste at forkaste Vædringsforslaget under Nr. 1. Det er muligt, at man ikke blot derved naaer Maalet; men man aabner dog ialfald ikke Døren for Misbrug, som man maa ønske paa

enhver Maade at modarbejde. En æret Lands-thingmand her ligeoverfor (N. P. Hansen) anførte vel igaar som et Beviis for det Urigt-ige i at sætte en Minimumsbestemmelse ind i Lovforslaget, at Huusmanden, naar han fik kjøbt et Læs Brænde hjem fra Skoven, eller naar en Gaardmand var hos ham med sine Heste for at bearbejde hans Jord, efter Skik og Vedtægt maatte give en Snaps Brændeviin efter endt Arbejde, og at man ikke burde winge ham til i den Anledning at kjøbe en halv Pot. Jeg tvivler nu heller ikke om, at der, naar det er Gaardmanden selv, der kommer for at udføre en saadan Tjeneste, ikke vil behøves mere end een Snaps, om en saadan overhovedet gives eller ønskes, men min Eraring siger mig derimod, at Forholdet stiller sig ganske anderledes, naar det er Ons Folk, som sendes hen til Huusmanden. Naar jeg sender mine Tjenestefarke med mine Heste for at behandle en Huusmands Jord, saa veed jeg, at det, naar de komme tilbage, vil vise sig, at der er blevet kjøbt meget mere end enten en Snaps eller en halv Pot. Det vil ligge tydeligt for Dagen.

Ved Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 4 skal jeg ikke dvæle videre. Jeg skal ganske henstille til det høie Thing, om det vil løse den dert omhandlede Controvers enten i Faveur af Ministeren eller i Faveur af det ærede Udvalg. Jeg maa imidlertid dog efter de Udtalelser, som vi hørte derom af den ærede sidste Taler (Vierring), protestere noget mod de Udtryk, som han brugte. Han sagde, at Vænevnelsen: „Handelsplabser“ var dødsdomt. Jeg skal dertil bemærke, at, om den end er bleven dødsdomt her i Landstinget, kan man dog ikke derfor sige, at der er falden en ubetinget Dødsdom over denne Vænevneelse.

Den ærede Ordfører meente paa Grund af mine Udtalelser om Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 6 at kunne påaastaae, at, hvis jeg vilde være consequent, saa burde jeg slutte mig til Udvalgets Forslag under Nr. 3 om at sætte 100 Rd. istedetfor 150 Rd., da det var det Beløb, der blev vedtaget i Folkethinget ifjor. Jeg troer imidlertid — jeg huffer det dog ikke ganske bestemt — at jeg allerede ved Sagens 1ste Behandling har udviklet,